

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. D. L.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 55/2003 o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2003, č. j. OAM-5537/VL-07-05-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2004, č. j. 59 Az 55/2003 – 41,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 9. 2004, č. j. 59 Az 55/2003 – 41 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2003, č. j. OAM-5537/VL-07-05-2003, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v odůvodnění rozsudku shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a zejména uvedl, že žalobce jako důvod žádosti o udělení azylu uvedl, že Vietnam opustil z obavy před možným vězněním, neboť nemohl splatit půjčku v bance. V řízení bylo prokázáno, že žalobce neopustil Vietnam z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, nebo politického přesvědčení. Protože žalobce neuvedl žádné skutečnosti,

ze kterých by bylo možno dovodit neúplně zjištěný skutkový stav věci, ani skutečnosti, které by zjištění učiněné žalovaným správním orgánem vyvracely, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný měl dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti žalobce a nepochybil, jestliže žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Po provedeném řízení krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že žalovaný správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), a cítí se být rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl, jsou dostatečné pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a že jeho osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný podle stěžovatele rozhodoval v rozporu se ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a pro vytýkané vady měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Jak stěžovatel uvedl během řízení, důvodem opuštění vlasti a podání žádosti o udělení azylu byly jeho obavy z pronásledování a z uvěznění, jelikož nemohl splatit půjčku v bance, stěžovatel má důvodné obavy, že v případě návratu do vlasti by mohl být pronásledován a postihován za to, že v České republice požádal o azyl. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu se zákonem, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 20. 10. 2003 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že Vietnam opustil v roce 2002, že ve vlasti podnikal, obchodoval s umělými hnojivy, ale zkrachoval a za nesplacenou půjčku v bance mu hrozilo trestní stíhání, proto odjel do České republiky. Stěžovatel v žádosti dále uvedl, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace, trestní stíhání proti němu nebylo a v současné době není vedeno, v případě návratu do vlasti se obával, že by nebyl schopen splatit dluh bance. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 23. 10. 2003 stěžovatel znovu zopakoval, že ve vlasti od roku 1998 podnikal, proto si půjčil peníze od banky a také od známých, v roce 1999 však zkrachoval, z banky mu bylo sděleno, že má půjčku splatit, jinak mu bude odebrán majetek. Stěžovatel se obával, že by za nesplacení dluhu mohl být uvězněn, odstěhoval se do jiné oblasti Vietnamu, žádné další informace o postupu banky nemá. Stěžovatel připustil, že ve vlasti jiné problémy než se splácením dluhu bance neměl, neměl ani problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi, v České republice by chtěl zůstat a pracovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona.

Stěžovatel kasační stížností předně uplatnil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel (stejně jako v žalobě) poukazuje na vady řízení spočívající v tom, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, ale nekonkretizuje tyto své obecně formulované námitky a neuvádí, v čem porušení zákona spatřuje.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu si žalovaný opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti. Na základě opatřených podkladů zjistil přesně a úplně skutkový stav věci dle ustanovení § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že Vietnam opustil a žádost o udělení azylu v České republice podal toliko pro obavy z možných následků nesplacení finančního dluhu bance, že ve vlasti neměl problémy se státními orgány. Stěžovatel tedy neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Se skutečnostmi tvrzenými stěžovatelem se žalovaný řádně vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí, kterým žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Stěžovatel v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že měl rozhodnutí žalovaného pro vady zrušit. Nejvyšší správní soud naopak konstatuje, že krajský soud postupoval správně, když neshledal v řízení u žalovaného vady a vyslovil s napadeným rozhodnutím souhlas.

Co se týče námitky stěžovatele, že jeho osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsal v průběhu řízení o udělení azylu, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud je žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud tedy žádost stěžovatele o udělení azylu byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g)

zákona o azylu, žalovaný v souladu se zákonem vůbec nerozhodoval o možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona.

V kasační stížnosti stěžovatel nově vyjádřil obavy, že v případě návratu do vlasti by mohl být pronásledován a postihován za to, že v České republice požádal o azyl. Z předloženého správního spisu ve věci však plyne, že v žádosti o udělení azylu ani v následném pohovoru se stěžovatel o této skutečnosti vůbec nezmiňoval, v případě návratu do vlasti se obával pouze následků neschopnosti splatit dluh bance. Uvedenou skutečnost stěžovatel nenamítal ani v rámci řízení o žalobě u krajského soudu. Jelikož Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nelze k citované skutečnosti, uplatněné teprve v kasační stížnosti, přihlížet.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž uplatnil jako důvod jejího podání ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., citovaný důvod však dále nijak blíže nespecifikoval, proto se jím v tomto rozsahu a za uvedené situace nemohl Nejvyšší správní soud zabývat.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směřovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu